

ANNA - LISA HELLENUTIDSMÄNNISKAN OCH DÖDEN

"Var vid gott mod ifråga om döden och vet, att förvisso intet ont vederfares den goda människan, vare sig i livet eller döden."

Sokrates

Den store diktaren Rainer Maria Rilke har i sin lilla skrift "Om Gud" sökt visa, att orsaken att människan blivit hemlös i tillvaron framför allt ligger däri, att hon trängt ut såväl Gud som döden ur sitt medvetande, - den förre har hon gjort till något dunkelt oåtkomligt och i fjärran försvinnande och den senare till en skräckinjagande fiende, - i stället för att bli vän med båda genom att låta döden mogna fram ur sina naturliga förutsättningar, ur livet.

Om det är riktigt, att de flesta nutidsmänniskor varken tror på Gud eller på ett liv efter detta, betyder det, att de är likgiltiga för döden och utan dödsfruktan? Nej, snarare tvärtom. Religionssociologiska Institutet i Stockholm har gjort en undersökning för några år sedan, där det vid intervjuerna visat sig att de flesta människor är rädda för döden. De troende och de av ateisterna, som bildat sig en klar världsuppfattning medgav sin rädsla, men hos de religiöst indifferentia var dödsfruktan förträngd. Detta stod ofta i samband med en auktoritär uppfostran. Den, som i hög grad vant sig att lyda har också vant sig att tränga bort och förneka ångest.

Bakgrunden till valet av ämne för undersökningen var inställningen till döden, som raskt förändras i vår tid. Ännu på 40-talet var det vanligt att begravningsgäster skulle se den döde. Nu ordnar man ofta begravning "i stillhet", och sorgestiden är kort. Kanske kan man förklara förändringen så, att nutidsmänniskor, som förlorat tron på ett liv efter detta inte har någon plats alls för döden i sin tillvaro, de nästan förnekar den. Tendensen finns ännu mer markerad i Amerika, man kan t. ex. peka på det tämligen vanliga bruket att rusta ut en död så att han eller hon skall se så levande ut som möjligt. Säger docent Berndt Gustavsson, som lett undersökningen.

Att döden är en högst allvarlig upplevelse, ja den allvarligaste upplevelsen i vårt liv är ju givet, men att den tycks inge de flesta västerlänningar en verklig fasans skräck beror nog till stor del på den seglivade helvetesdogmen. Så sent som förra året framförde pastor Erik Grönlund - känd för sin minst sagt underliga "chockbibel" - tron på djävulen och helvetet under en radiodiskussion, där han bl.a. förkunnade: "Ja, det finns ett evigt helvete. I svenska kyrkan lär vi enligt Augustana 27 ordagrant så: Vi fördöma dem som anse att de fördömda människornas och djävularnas straff en gång skall få sitt slut."

I ljus kontrast till detta verkligt becksvarta mörker framträdde biskop Sigfrid Fjellander, Liberala Katolska Kyrkan, och förklarade, att han för sin del om möjligt kunde tro på något evigt helvete. "Denna fruktansvärda tanke hör inte hemma i kärlekens religion. Och den finns inte heller i bibeln i den mening, som vi i dag lägger in i orden. När Jesus talade om Gehennas eld, talade han i liknelse. Jag tror inte heller att döden är någon slutpunkt. Den innebär inte ett utslöcknande av medvetandet och den är inte ett avbrott i utvecklingen. Den är bara en övergång till en annan livsform, full av verksamhet och vidareväxt.

Vår gamla bibelöversättning har med det gemensamma namnet helvetet betecknat två skilda begrepp, som i Nya Testamentets grekiska grundtext uttryckas med olika ord.

Å ena sidan har man Hades, i Gamla Testamentet motsvarat av Scheól, som namn på den underjordiska värld, dit alla döda samlas. Å andra sidan har man "det brinnande gehenna." Om dem som kastas dit heter det att "deras mask, dvs likmaskar, icke dör och elden icke utsläckes."

Ordet Gehenna är det gammaltestamentliga Ge Hinnom, Hinnoms sons dal, namnet på en dalklyfta strax söder om Jerusalem, synlig från berget Sion, som var judarnas mest beryktade offerplats och fick namnet Ge-be-hinnom, - kvidandets söners dal - sedermera förkortat till Gehenna.

Här offrade man sina egna barn som brännoffer åt guden Molok, troligen i förhoppningen att guden därigenom kunde förmås att avvända assyriernas hotande övervälde. Moloks dyrkan var nämligen förenad med offer av barn som man "lät gå genom eld", dvs förbrände. Själva offret tillgick så, att barnen slaktades och därefter brändes likt andra brännoffer. Då den fromme konung Josia i det närmaste gjorde slut på detta barnaoftande blev platsen förbannad av Jeremia och orenad av Josia så att den aldrig mer skulle kunna användas som offerplats. (Jeremia 19:4-6). Sedan den tiden var Gehennadalen en av judarna allmänt avskydd plats, dit man kastade döda djurs och avrättade förbrytares kroppar samt alla slags avskräden, till vilkas förbrännande underhölls en ständig eld.

Såsom judarna tänkte sig, att den kommande Messias en gång, omgiven av sitt trogna folk, skulle trona uppe på Sion, så föreställde de sig också stundom, att hans fiender skulle störtas ned i Gehenna och där förtäras av en alltid brinnande eld. Så småningom upphörde man att tänka på ordets rent lokala förhistoria, och snart hade namnet bleknat till ett allmänt uttryck för att beteckna ett osaligt tillstånd efter döden, detsamma som det hebreiska Scheól, där livet enligt äldre hebreiska skrifter skildras som ett skugg- eller drömliv, men i senare skrifter, författade efter den babyloniska fångenskapen, betraktas som ett medvetet liv med en bestämd olikhet i de frommas och de gudlösas lott. Man märker här alldeles tydligt intryck och påverkan från persernas Avestalära. Samma uppfattning företrädes i Nya Testamentet, där Hades eller "skuggornas rike" har två "avdelningar," en för de fromma, "paradiset" eller "Abrahams sköte", och en för de orättfärdiga. Jfr liknelsen om den rike mannen och Lasarus. Lukas 16 : 19 - 31.

Att rädslan för döden inte enbart beror på den insuggerade helvetesskräcken utan också har mycket naturliga orsaker är ju självfallet. Det okända förorsakar nu en gång gärna en viss oro och för den, som livet igenom missbrukar livets glädjeämnen, finns det utan tvivel verklig anledning till dödsfruktan. Den, som drar ned sexualakten på lägsta nivå, denna stora livsupplevelse, som ju ytterst är en skapelseakt, den som genom varjehanda laster, sprit, narkotika m. m. tillåter sig själv att förfalla fysiskt och psykiskt, den som tränger bort sin naturliga känsla för rätt och orätt, kort sagt, den som kväver den inre kallelsen till en högre utveckling, förlorar förr eller senare sin självaktning och blir följaktligen också rädd för att visa sig sådan hon verkligen är.

En ganska vanlig uppfattning är att man genom döden undergår en total metamorfos och "kommer till himlen" genom att plötsligt förflyttas till en omgivning av stor glans och härlighet, oavsett om den egna utvecklingsnivån är sådan; att den lämpar sig för en dylik omgivning eller ej. Men själens frigörelse från sitt kroppsliga hölje kan inte medföra den minsta förändring i människans andliga tillstånd, ty om alla hennes svagheter och individuella särdrag plötsligt utplånades skulle ju en sådan förvandling medföra, att hon inte längre var sig själv, utan en helt annan person. Därför är man efter döden precis samma individ, som man var före den lekamliga döden och bibehåller alla de karaktäristiska egenskaper, som man hade under jordelivet.

Till följd av den harmoniens lag, som uppenbaras i hela skapelsen hamnar där för varje människa efter frigörelsen i sitt eget "element", dvs hon dras magnetiskt till just den omgivning, som motsvarar hennes inre själstillstånd. I varje annan omgivning skulle hon känna sig synnerligen illa till mods, ty intet skapat väsen trivs om det lösrycks ur sin naturliga atmosfär. Om man placerade en fisk på en solig gräsmatta, skulle den inte alls uppskatta denna nya vistelseort, även om man aldrig så mycket förklarade att den fått det "bättre".

Begreppet död, som i allmänhet av okunnighet ställs som motsats till liv, är i vardagsspråket för det mest uttryck för absolut förintelse, men detta endast för den, som ännu inte fattat den verkliga innebörden i lagen om materiens oförstörbarhet. Även ateisten känner ju till, att döden endast förvandlar kroppens atomer

och går med på, att livskraften sannolikt fortfar efter döden, men han förfäktar den övertygelsen, att döden utplånar personligheten, det individuella Jaget.

Att så inte är fallet finns det oräkneliga vittnesbörd om. I sin lilla bok "Kyrkan och den psykiska forskningen" har t. ex. den isländske professorn Haraldur Nielsson ett kapitel om döden, där en läkare, dr Davies, berättar vad han upplevt via sin clairvoyanta syn under en dödsbädd. Då dr Davies betraktar denna syn som typisk för de upplevelser han haft vid olika dödsläger kan den kanske vara av speciellt intresse att relatera även för Brevcirkelns avancerade läsare.

Nu vill jag tala om vad jag har sett, börjar dr Davies, beskrivningen av detta fenomen är varken inbillning eller något hjärnspöke. Jag vet inte om det är nödvändigt att berätta, att jag de senaste femton åren haft förmåga att se genom människokroppen. Det är också onödigt att framhålla, att jag under de sista tolv åren lärt mig mycket genom att använda denna förmåga. Jag har som läkare stått vid många dödsläger, och om jag nu beskriver ett tillfälle, så har jag även beskrivit de flesta andra.

Jag såg att den fysiska organismen inte längre kunde utföra den andliga principens olikartade krav, men kroppens organ tycktes liksom motsätta sig den livgivande själens avlägsnande. Muskelsystemet stred för att bibehålla förmågan att kunna röra sig. Nervsystemet ansträngde sig för att bevara känslan och hjärnan för att fasthålla intelligensen och medvetandet. Kroppen och själen liknade två vänner som kände, att de nu för alltid måste skiljas. Dessa inre strider visade sig för de yttre sinnena som ett kvalfullt lidande, men jag är tacksam och lycklig att veta, att detta inte var något tecken på smärta eller olycka, utan berodde på att anden höll på att för alltid avlägga sin jordiska klädnad.

Nu omslöts huvudet av en vackert milt lysande atmosfär, och samtidigt såg jag stora och lilla hjärnan utvidga sina innersta delar. Jag såg dem avbryta de för dem säregna galvaniska funktionerna, och att de liksom mättade sig med den livselektricitet och livsmagnetism som tillhör underordnade organ. Hjärnan visade sig plötsligt tio gånger mera positiv magnetisk än den någonsin varit i normalt tillstånd. Detta fenomen föregår den fysiska kroppens död - upplösning. Nu hade dödsprocessen börjat. Hjärnan drog så småningom till sig de livgivande fluiderna från kroppens övriga delar och i samma mån som kroppens extremiteter blev mörka och kalla syntes hjärnan ljus och glänsande. Jag såg i den milda, andliga atmosfären, som utgick från den döendes huvud hur de obestämda ytterlinjerna av ett annat huvud bildades, och hur detta småningom utvecklade sig och slutligen blev så kompakt och starkt glänsande, att jag inte längre kunde se igenom det eller betrakta det så noggrant som jag ville.

Medan detta huvud tog form och organiserades utanför och över det materiella huvudet, såg jag hur den lysande atmosfären som strömmade ut genom huvudet var i livlig rörelse, men allteftersom det nya huvudet framträdde tydligare och fullkomligare försvann denna atmosfär.

Med stor förvåning och obeskrivlig vördnad betraktade jag de mystiska processer som försiggick framför mig. På samma sätt som det andliga huvudet hade bildats, såg jag nu hur nacken, axlarna, bröstet och hela den mänskliga organismen efterhand harmoniskt utvecklade sig. Jag kände också, att det var själiska egenskaper som utvecklade och fulländade den nya organismen. De fysiska skröpligheterna hos den döende kroppen var i den nya andliga kroppen nästan fullständigt avlägsnade.

Medan denna andekropp bildades fullständigt tydligt för min inre iakttagelseförmåga, tillkännagav den materiella kroppen många symptom på smärta för de närvarande. Dessa tecken var dock fullständigt bedrägliga. De orsakades endast av livskraftens avlägsnande från lemmarna till hjärnan, och därefter från hjärnan till den nya organismen.

Nu reste sig den andliga kroppen i upprätt ställning över den avlagda kroppens huvud, och omedelbart före den slutliga upplösningen av det band, som så många år förenat dessa båda kroppar, såg jag något mycket egendomligt, en ljusström av livselektricitet i stark rörelse mellan den utsträckta fysiska kroppens huvud och den uppstående andliga kroppens fötter.

Allt detta lärde mig, att det som i allmänhet kallas död, endast är en andens födelse till nytt liv på högre plan. Ja, överensstämmelsen mellan ett barns födelse till denna världen och andens födelse till en högre värld är så fullständig, att inte ens navelsträngen fattades, som ju in i det sista förbinder de båda organismerna. Och nu iakttog jag något om vilket jag förut inte haft en aning, nämligen att livselektriciteten med en obetydlig del strömmade tillbaka i den döende kroppen vid avslitandet av denna navelsträng och genast fördelade sig genom hela organismen, sannolikt för att förhindra ögonblicklig förruttnelse.

Så snart den kvinnliga ande, vars avsked från den fysiska kroppen jag hade bevittnat, var helt befriad, märkte jag hur hon började inandas den jordiska atmosfärens andliga beståndsdelar. Hon tycktes endast med svårighet kunna tåla denna nya livsluft. Men inom några sekunder andades hon detta nya element med största lätthet, och nu såg jag, att hon var i besittning av organ, som var fullkomligt lika dem i hennes avlagda jordiska kropp. De var dock förädlade och förskönade, Denna förvandling var emellertid ej så genomgripande, att den ändrade det karaktäristiska i hennes utseende.

Vidare såg jag hur hon långsamt anpassade sig och blev van vid de nya betingelserna i sitt andliga liv. Hon gjorde det utan sinnesrörelse och med filosofiskt lugn - alltför upptagen av allvaret i den process hon hade genomgått för att ägna någon uppmärksamhet åt sina anhörigas klagan och tårar. Hela denna förvandling försiggick under två och en halv timma men någon bestämd tidsbegränsning ges naturligtvis ej. Så långt dr Davies.

Eftersom allt är i ständig rörelse kan inte död i betydelsen stillastående existera, det är ju också genom kännedomen om dessa processer av förändring, som vetenskapen går framåt. Men kan det vara så, att den vanliga frågan - om man överlever efter döden eller ej - i stället borde formuleras så här: Överlever alla individuellt? Kan ateisternas tro på, att döden är det definitiva slutet och utslocknandet bero på en förkänsla av att det just i deras fall förhåller sig så, att de verkligen "dör" när döden kommer, dvs att de visserligen går upp i ett "kollektivt" liv, eftersom ingenting kan förintas, men att de förlorar sin individualitet? Och har kanske de "andligt döda" eller "döende" så obetydligt inre liv att de inte har kraft nog att överleva individuellt?

Mycket tyder på att den mänskliga själen är villkorligt odödlig. Att den är odödlig om människan låter det gudomliga inom sig segra över det djuriska, så att hon förenar sig med den odödliga anden inom och över henne. Och dödlig om hon låter sig dragas ned i vad som kallas materien och de materiella instinkterna och impulserna vilka är helt och hållet dödliga och vilka allecammans dör när döden kommer.

Många tänkare har varit inne på liknande tankegångar, som ju skiljer sig från den mer eller mindre vanliga religiösa uppfattningen, att alla människor förr eller senare efter en lång utvecklingskedja förenas med det högre Medvetandet, Gud.

Pythagoras talar om "de levande döda" och andra filosofer använder uttrycket "själlösa" människor, men de menar detsamma. De själlösa människorna finner man överallt. De är ofta fysiskt vitala och lever sitt liv helt utåtriktat. Dessa människor är själlösa, inte därför att de saknar själ, utan därför att själen inte verkar i och genom dem, den är överksam, sovande. Man kan ju också uttrycka det så, att de visserligen är förbundna med guden inom sig, men icke självmedvetet. Den hjärtliga, värmande utstrålningen, hjärtats brinnande längtan, inspirationens heliga låga, som tänds genom att en människa i mer eller mindre grad blivit ett med den inre guden eller född på nytt har sådana människor ingen som helst förnimmelse av. Kärleken kan ibland väcka en sådan man eller kvinna, men om kärleken är grym och självisk kan den också döda själen.

Marcus Aurelius uppmanar: "Kom ihåg, att din kropp skall upplösas och att din ande skall antingen slockna eller vandra hädan och bli satt annorstädes!" Och den franske astronomen och författaren Camille Flammarion anser att "de själiska krafterna kan förflytta sig från en värld till en annan, ehuru säkerligen icke allerstädes eller alltid och ej heller alla." Människan skapar själv sitt öde. Hon höjer sig eller sjunker alltefter sina gärningar. De, som är fästa vid materiella intressen, de giriga, de ärelystna, de skenheliga, de osannfärdiga, kvarstannar, liksom de fördärvade, i de lägre zonerna. Och han fortsätter:

Vad vi ser är bedrägligt. Det är det osynliga som är det verkliga. Om jag dissekrerar materien finner jag på djupet av allt den osynliga atomen, materien försvinner, går upp i rök. Om mina ögon hade förmåga att se verkligheten så skulle de se genom väggarna, som består av från varandra skilda molekyler, tvärsigenom kropparna, som icke är annat än atomvirvlar. Våra köttsliga ögon ser icke vad som är. Det är med andens ögon, som man måste se. Men de flesta själar har icke ens en aning om sin egen tillvaro. Av de människovarelser, som befolkar vår planet tänker icke de nittionio hundra delarna. Liksom vätemolekylen går in i vattendroppen, som sväljs av fisken på havens mörka botten, så slumrar de, levande atomer, som aldrig har tänkt."

Även Maurice Maeterlinck har många intressanta synpunkter på döden:

"Skall det okända - döden - som vi ingår i - vara något att frukta eller ej? Utanför religionerna är fyra lösningar tänkbara.

1. Total förintelse
2. Fortlevande med vårt nuvarande medvetande
3. Fortlevande utan något slags medvetande och
4. Fortlevande i det universella medvetandet eller med ett medvetande som inte är detsamma, som vi har i denna värld.

Den totala förintelsen är omöjlig. Vi är fångar i en oändlighet utan utgång, där intet förgår, där allt skingras, men intet går förlorat. Varken en kropp eller en tanke kan falla utanför universum, utanför tiden och rummet. Ingen atom av vår kropp, ingen dallring av våra nerver skall gå någonstans hän där den ej längre är till, ty det finns intet ställe, där ingenting längre är till.

Skenet av en för miljoner år sedan utslocknad stjärna irrar ännu omkring. Kanske våra ögon möter det just nu, alltmedan stjärnan fortsätter sin ändlösa bana. Det är på samma sätt med allt vi ser och allt vad vi icke ser.

För att kunna tillintetgöra något, dvs kasta ut det i tomma intet måste detta tomma intet kunna existera, och om det under någon form existerar är det inte längre det tomma intet.

Det är lika stridande mot vårt förnuft att föreställa sig det tomma intet som att föreställa sig gränser för det oändliga. Lika litet som vi kan föreställa oss det tomma intet, lika litet kan vi föreställa oss döden. Vi kallar "dött" allt som har ett liv en smula olikt vårt eget. Men vi har nu lärt oss, att den till synes trögaste materie är besjälad med så mäktig och våldsam rörelse, att allt animaliskt eller vegetabiliskt liv inte är annat än sömn och orörlighet i jämförelse med de svindlande kraftvirvlar och den omätliga energi, som gömmer sig i en sten vid vägen.

I alla händelser, och det är av vikt, skulle det tomma intet, om det vore möjligt, eftersom det inte kan vara något som helst, inte heller kunna vara något fruktansvärt.

Som bekant fann våra gamla nordbor endast de i strid fallna värdiga att få vistas hos gudarna i Valhall.

Nordamerikas indianer anser att endast de, som i livet varit tappra jägare och krigare har utsikt att efter döden få i en evig vår jaga på prärierna.

Esquimaerna tror att in i det "lyckliga landet", Tornarsu, kommer endast sådana, som arbetat duktigt, gjort stora gärningar, fångat många valar och sälar eller utstått många faror.

På Tongaöarna tror man på ett ö-paradis, till vilket endast de förnämas själar kommer, under det att själen hos "gemene man" icke gäller för odödlig.

Tibunambafolket i Brasilien tror, att endast själarna efter dem, som levat dygdigt går bortom de stora bergen, där de i sköna trädgårdar får dansa med sina faders själar, under det att däremot oduglingars själar går till pina hos den onde anden Aygnan.

/öarna".

Karaiberna tror att blott de tappra efter döden kommer till "de lyckliga" där alla slags goda frukter växer vilda och där de hädangångna får tillbringa sin tillvaro med danser och gästbud under det de ha sina fiender till slavar. De fega måste tjäna sina fiender och bo i ett öde, ofruktbart land bortom bergen.

Även inom den teologiska kristendomen ansluter man sig i viss mån till en slags urvalsidé, som dock är mycket diffust utformad. Å ena sidan förkunnar man, att endast och allenast den, som tror att Jesus tar våra synder på sig - hur nu detta skulle gå till - kan få evigt liv, å andra sidan förklarar man, att även de i teologisk mening icke-troende skall få uppleva det eviga livet, som dock för deras del skall bestå i evig pina och plåga.

Att tron på Kristus i den betydelsen inte har lyckats frälsa mänskligheten är ju ganska naturligt. Hade så varit fallet skulle kristenheten för länge sedan förändrats, dvs avancerat mot sanningen, och vid det här laget varit så upplyst och högt utvecklad att ickevåld principen varit förverkligad i Västerlandet.

Tvärt emot den teologiska förkunnelsen förklarar Jesus själv att, som han uttrycker det; "den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de som finna den," och visar därmed, att det enligt hans mening endast är de kämpande andarna, som har någon möjlighet att uppnå evigt liv. (Matt: 7:14).

När han uppmanar sina lärjungar att följa honom och använder uttrycket Jag är Vägen, använder han en bild, som är vanlig i religionens värld, antingen det gäller Buddhas Magga, Herrens Väg hos Jesaja 40:3 eller Lao-tses Tao. Intressant är f.ö. att skrivtecknet för Tao, kinesernas uttryck för det Ogripbara, Gud, är ett huvud och tecknet för "gå". För dem har tecknet betytt: "Varje människa är Vägen. Gå efter ditt huvud." Men alla menar de detsamma; att man skall ta upp kampen med sitt lägre Jag för att söka förverkliga det högre Jaget, den verkliga människan. Alla vet de att ingen kan förstå Vägen, som inte själv beträtt den. Och alla vet de att man måste gå den ensam.

Det första stapplande steget på Vägen tar man när man börjar inse, att den yttre, jordiskt synliga världen är en spegelbild av det egentliga, det Gudomligt andliga Varat. Då börjar man i sitt dagliga liv inte endast att förstå skeendets yttre händelseförlopp utan också dess inre mening. I varje situation frågar man sig då Vad är meningen med detta? och "mottager" inom sig det rätta svaret. Ju mer en människas andliga förmågheter på så sätt börjar utvecklas, desto mer ser, hör, känner och förstår hon, emedan hennes egen förmåga ökas. Den gradvisa utvecklingen blir därför en sporre till förnyade ansträngningar att nå så långt, att inkarnation inte längre är nödvändig.

Det blir ju också mer och mer vanskligt att inkarnera! Och det blir värre och värre. Redan långt innan uppgifterna om befolkningsexplosionen började publiceras gjordes en amerikansk undersökning, där det heter:

Låt oss på barnens sätt anta, att du föddes i dag. Samma dag skulle 200.000 andra barn födas över hela världen. Möjligheterna att du föds i Amerika skulle vara 1 på 20.

Troligen föds du med färgad hud: möjligheten att födas vit är 1 på 3.

Chanserna att födas i Kina är 1 på 4.

Om du föds färgad, föds du troligen antingen i ett land där de förhatliga vita nyss har kastats ut eller där de infödda ännu kämpar för nationell självbestämmanderätt.

Du har 1 chans på 4 att födas i ett kristet land, det är mycket troligare att du föds buddhist eller muhammedan eller ateist.

Om du föds i Amerika - eller i Sverige - kommer du troligen att överleva din första födelsedag. Men råkar du födas i Indien är det 3 chanser på 4 att du dör innan du fyller ett år. Men det finns platser där situationen är ändå värre!

Om du föds färgad - och kom ihåg att det är det troligaste valet - har du endast 1 möjlighet av 4 att någonsin lära dig att läsa eller skriva. Du kommer säkert aldrig att äga en radio. Du kommer att leva i en lerhydda med jordgolv och utan skorsten. Du kommer troligen att arbeta med jorden, och det mesta av vad du tjänar får du ge till godsägarna. Dessutom kommer du ganska säkert att ha stora skulder till platsens penningockrare. ----

Buddha har alltså rätt när han vänder sig till människan i allmänhet och betraktar hennes lidande, som något var och en är underkastad. Men även om det är mycket svårt att leva får man inte glömma att livet är Guds största gåva och att det är ett under över alla under att man lever!

Inte heller får man glömma, att varje människa, om än aldrig så ringa, tillkommer vördnad därför att hon på sitt begränsade område dock kanske kan vara en för framtiden god verkande kraft och i någon mån hjälpa till med att förverkliga Mästarens framtidsvision av den "nya" människan, utvecklingens mål, som han siar om när han uppmanar sina lärjungar att "vara fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig." (Matt: 5:48). En sådan människa, som inte först och främst frågar om livet är värt att leva, utan om hon är värd att leva.

Ty en ursprunglig och absolut lag styr universum, framåtskridandets lag!

.....

Copyright: A. L. Helle